

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۱۹/۰۷/۰۹

م. اسحاق نگارگر

مذاکرات بین الافغانی یعنی چه؟

صلح تنها با مذاکره میان گروه های شامل در جنگ میسر است اما گاهی یکی از طرف های جنگ برای اینکه مذاکرات جدی را به تأخیر بیندازد و برای جنگ های تازه فرصت به دست آرد از شیوه تعلل و اغفال استفاده میکند و عملیه مذاکره را برای چندین ماه و حتی چندین سال دوام میدهد و نزد آنانی که امیدوار ختم جنگ استند امید های واهی و بی پایه خلق می کند.

در جنگ های افغانستان سه جناح درگیر استند:

- ۱ (امریکا که بر افغانستان تاخته و امارت اسلامی طالبان را از پا افکنده است.
- ۲ (طالبان که برای احیای امارت خود و پایان تجاوز امریکا درگیر جنگ شده اند.
- ۳ (دولت وحدت ملی که ادامه دولت جمهوری اسلامی افغانستان است و پس از تجاوز امریکا بر افغانستان به رهبری جناب حامد کرزی بر سمن قدرت سوار شده است و طالبان آنرا دست نشانده امریکا می خوانند و حاضر نیستند با او مذاکره کنند.

اگر از گوشه چشم افغان های عادی به قضیه نگاه کنیم بعد از سقوط جمهوری داود خان همه دولت ها در افغانستان ننگ دست نشاندگی را بر جبین خود داشته اند. دکتاتوری خلق و پرچم که خود آنرا دکتاتوری پرولتاریا (دوران حفیظ الله امین) و انقلاب ملی و دیموکراتیک (دوران ببرک کارمل) و بالاخره دوران تسلط حزب وطن جمهوری دیموکراتیک (دوران نجیب الله) می خواند.

دولت مجاهدین به رهبری مرحوم صبغت الله مجددی و مرحوم برهان الدین ربانی ماش آبه بود که از ترکیب احزاب مقیم ایران و احزاب مقیم پاکستان به وجود آمده بود و از لحظه تشکیل تا لحظه سقوط با همدیگر در جنگ بودند و جز انارشی آفریده شده به دست پاکستان و ایران نام دیگر بدان نمی توان داد. این دولت نیز دست نشانده پاکستان؛ ایران و روسیه بود. با امارت اسلامی طالبان تسلط پاکستان در افغانستان دست برتر یافت و امارت اسلامی نیز شد دست نشانده پاکستان و ملاهای پاکستانی. در میان این همه دولت های دست نشانده و فاقد اختیار دولت دست نشانده امریکا کم از کم در ظاهر امر برخی آزادی های دیموکراتیک؛ و رسانه های منتقد دولت را به وجود آورد و مهم تر

از همه زمینه اشتراکِ زنان را در زندگانی اجتماعی فراهم ساخت که مردم نیز از این دستاورد ها حمایت نمودند. همین دولت از سال ۲۰۰۱ بدین سو در گیر جنگ با طالبان بوده است.

اکنون که این سه طرفِ جنگ را شناخته ایم ناگزیریم بپذیریم که برای توقفِ جنگ همین سه طرف باید با هم مذاکره کنند اما بدبختی این است که پاکستان؛ ایران و روسیه هر سه در دولتی که بعد از جنگ یعنی در دوران صلح به وجود می آید برای خود جای پا می خواهند پس دولتِ دوران صلح نیز یک دولتِ دست نشانده خواهد بود و محملِ این دست نشانده‌گی نیز همان افغان ها استند که بدون داشتن کدَم مقام رسمی یا سَنَد نمایندگی از افغان ها خود را مگس دوغ ساخته اند و میان روسیه؛ پاکستان و قطر دوندگی دارند و نمایندهٔ امریکا که هم طالبان را افغان میدانند و هم همین عناصرِ فاقدِ صلاحیت را که همانندِ کلانکارِ فاقدِ صلاحیتِ عروسی ها که افغان ها (لُودهٔ طوی) می خوانند از مذاکراتِ بین الافغانی صحبت میکند. تعهد اینان در مذاکراتِ صلح چه ضمانت اجرائی دارد که طالبان؛ امریکا و دولتِ افغانستان بر آن اعتماد کنند. نمایندهٔ امریکا و طالبان اگر به راستی می خواهند که صلح کنند مذاکرهٔ بین الافغانی را کنار بگذارند و طالبان را با نمایندگان دولت افغانستان کله به کله کنند و هر سه طرفِ جنگ آتش بس نمایند. برای من بسیار عجیب است که امریکا از طالبان ضمانت می خواهد که تروریست های دیگر از خاکِ افغانستان بر امریکا حمله نکنند. آیا حمله بر کابل؛ حمله بر غزنی و بم گذاری های انتحاری در دیگر نقاطِ افغانستان در چوبخطِ تیروریزم می آید یا نه؟ و یا منطق امریکا این است که هر که را می خواهی بگش فقط با من کاری نداشته باش!

"بیدل" چه توان کرد ز محرومی قسمت

ما خشک لبان ساغر دریا به کناریم

نگارگر فاعتبروا یا اولی الابصار ۸ جولای ۲۰۱۹ برمنگهم

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که سروده ها و مطالب دیگری از این نویسندهٔ معزز را مطالعه کنند، میتوانند با اجرای "کلیک"ی بر عکس نویسنده در صفحهٔ مقالات، به فهرست "آرشیف" شان رهنمائی شوند.

مذاکراتِ بین الافغانی یعنی چه؟

[i_negargar_۰۶_mozakerat_bainolafghjani_yame_tshi.pdf](#)